

ADEMLOOS

Lees ook van Jennifer Niven:

Waar het licht is
Op mijn schouders

Jennifer Niven

Ademloos

Vertaald door Elise Kuip

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Breathless*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Random House, 2020
© Jennifer Niven, 2020
© Vertaling uit het Engels door: Elise Kuip, 2021
© Nederlandse uitgave Moon: Amsterdam, 2021
© Omslagbeeld: Tito Merello
Omslagontwerp: Alison Impey, 2020
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange, 2021
Typografie: Crius Group, Hulshout
© Auteursfoto: Justin Conway

ISBN 978 90 488 5855 2
ISBN 978 90 488 5856 9 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Justin,
de echte Jeremiah Crew.
Ik hou meer van je dan van woorden.*

*Er is nog nooit gemeten,
zelfs niet door dichters,
wat een hart precies kan bevatten.
- Zelda Fitzgerald*

Jij was mijn eerste. Niet alleen wat seks betreft, al was dat er zeker onderdeel van, maar de eerste die langs al het andere heen recht in mijn ziel keek.

Een aantal namen en plaatsen is veranderd, maar het verhaal zelf is echt gebeurd. Het staat allemaal in dit boek, want op een dag zal dit het verleden zijn en ik wil niet vergeten wat ik heb meegemaakt, wat ik dacht, wat ik voelde, wie ik was. Ik wil jou niet vergeten.

Maar bovenal wil ik mezélf niet vergeten.

MARY GROVE, OHIO

8 DAGEN TOT DE DIPLOMA-UITREIKING

Als ik mijn ogen opendoe zit mijn dekbed om me heen gedraaid en liggen mijn boeken ondersteboven op de grond. Ook zonder te kijken hoe laat het is weet ik dat ik me heb verslapen. Ik spring uit bed, maar mijn ene voet is nog altijd gevangen in het dekbed en ik beland plat op mijn gezicht. Ik blijf even op de grond liggen. Doe mijn ogen dicht. Vraag me af of ik overtuigend genoeg kan doen alsof ik ben flauwgevallen om mijn moeder over te halen me een dagje thuis te houden.

Op de vloer is het vredig.

Maar het stinkt er ook een beetje. Ik open een oog en zie dat er iets in het tapijt is getrapt. Misschien een van Paardenbloems kattensnoepjes. Ik draai mijn hoofd naar de andere kant en daar is het beter, maar dan hoor ik buiten iemand toeteren en weet ik meteen dat dat mijn vader is.

Ik sta dus maar weer op, want hij zal net zo lang op die stomme toeter blijven rammen tot ik in de auto zit. Ik ben een boek kwijt en een schoen en mijn haar zit verkeerd en mijn kleren zijn verkeerd en eigenlijk is alles aan mij verkeerd. Ik had als Française geboren moeten worden. Als ik Frans was geweest, had alles geklopt. Dan zou ik chic en cool zijn en naar school fietsen, op zo'n fiets met een mandje voorop. Dan zou ik überhaupt kunnen fietsen. Als ik niet in Mary Grove, Ohio, maar in Parijs woonde zouden deze ballerina's

beter bij dit rokje passen, zou mijn haar minder oranjerood – de kleur van een oranje trostomaatje – zijn en zou alles aan mij op de een of andere manier veel beter kloppen.

Ik duik de slaapkamer van mijn ouders in, gekleed in mijn rokje en een bikinitopje, die zwarte die ik vorige maand met Saz heb gekocht en waarin ik van plan ben de hele zomer te leven. Al mijn beha's zitten in de was. De kledingkast van mijn moeder is keurig netjes, maar niet zo geordend als die van mijn vader, waarin zijn uitsluitend zwarte, grijze en donkerblauwe kleding allemaal op kleur ligt gesorteerd omdat hij kleurenblind is en hij zo niet constant 'Is dit groen of bruin?' hoeft te vragen. Ik snuffel tussen de kleding op de bovenste plank en rommel in zijn lades, op zoek naar het T-shirt dat ik aan wil: een vintage Nirvana-shirt uit 1993. Telkens als ik dat shirt van hem jat, jat hij het weer terug, maar op dit moment is het nergens te vinden.

Ik ga in de deuropening staan en roep door de gang in de richting van de trap, in de richting van mijn moeder: 'Waar is paps Nirvana-shirt?' Dat shirt wil ik per se vandaag aan, heb ik besloten.

Ik wacht twee, drie, vier, vijf seconden, maar mijn enige antwoord is een nieuwe dreun op de toeter. Ik ren naar mijn kamer, grijp het eerste shirt dat ik tegenkom en trek het aan, ook al heb ik het sinds de derde al niet meer naar school gedragen. Miss Piggy met glitters.

Bij de voordeur zegt mijn moeder: 'Als Saz je niet kan thuisbrengen, kom ik je wel halen.' Mijn moeder is een drukbezette, beroemde schrijfster – historische romans, non-fictie, zolang het maar met geschiedenis te maken heeft – maar voor mij heeft ze altijd tijd. Toen we hier kwamen wonen hebben we de logeerkamer omgetoverd tot haar werkkamer en heeft mijn vader twee dagen lang plafondhoge boekenkasten voor haar honderden naslagwerken staan timmeren.

Blijkbaar kijk ik minder neutraal dan ik dacht, want ze legt haar handen op mijn schouders en zegt: 'Hé. Alles komt goed.' Ze heeft het over mijn beste vriendin Suzanne Bakshi (beter bekend als Saz)

en mij, bedoelt dat we altijd vriendinnen zullen blijven, ondanks de diploma-uitreiking en de universiteit en alles wat het leven nog voor ons in petto heeft. Ik voel een deel van haar kalme, opgewekte energie neerstrijken op mijn schouders, als een vogel op een tak, en mijn armen, mijn ledematen, mijn bloed in stromen. Dit is een van de vele geweldige dingen aan mijn moeder. Ze weet iedereen een goed gevoel te geven.

Mijn vader zit in de auto en draagt een colbertje met zijn Radio-head-shirt eronder, wat betekent dat het Nirvana-shirt in de was zit. Ik neem me voor het als ik weer thuis ben uit de wasmand te vissen zodat ik het vanavond aankan naar het feest.

De eerste drie of vier minuten zwijgen we, maar ook dat is normaal. In tegenstelling tot mijn moeder zijn mijn vader en ik geen ochtendmensen en de rit naar school brengen we graag door in wat hij 'vriendschappelijke stilte' noemt, iets wat Saz weigert te respecteren. Dat is de reden dat ik nooit met haar meerijd naar school.

Ik staar uit het raam naar de lage zwarte wolken die zich als rouwende mensen lijken te verzamelen boven de hogeschool, waar mijn vader bestuurder is. Hoewel er geen neerslag is voorspeld, lijkt er regen op komst en ik maak me zorgen om het feest van Trent Dugan. In het weekend rijden Saz en ik meestal gewoon een beetje door de stad, op zoek naar iets om te doen, maar dit weekend wordt anders. Vanwege het laatste officiële feestje van het examenjaar en zo.

Mijn vader racet langs de middelbare school en rijdt dan over Main Street Bridge het centrum van Mary Grove in, dat bestaat uit zo'n tien klinkerstraten, geflankeerd door winkels, beter bekend als de Promenade. Hij komt met piepende banden tot stilstand op de meest westelijke hoek, waar de weg plaatsmaakt voor klinkers en fontein. Hij stapt uit en gaat op een drafsje de Joy Ann Cake Shop in terwijl ik Saz een foto stuur van het bord dat boven de deur hangt. Wie is je lievelingspersoon?

Binnen een seconde antwoordt ze: jij.

Twee minuten later rent mijn vader terug naar de auto. Hij heeft zijn armen in de lucht gestoken, alsof hij een of andere idiote overwinningsdans doet, en heeft in één hand een witte papieren zak. Hij stapt in, slaat het portier dicht en gooit me de zak toe, waarin onze gebruikelijke bestelling zit – een chocoladecupcake voor Saz en vijfhonderd gram jamkoekjes voor pap en mij, die we onderweg naar mijn school oppeuzelen. Dat is al sinds mijn twaalfde ons geheime ochtendritueel.

Kauwend staar ik naar de zwaarbewolkte lucht. ‘Misschien gaat het wel regenen.’

Mijn vader zegt: ‘Het gaat niet regenen.’ Zijn stem heeft dezelfde toon als toen hij ooit ‘Hij gaat je niet slaan’ zei over Damian Green, die in groep vijf had bedreigd me in mijn gezicht te stompen omdat ik hem niet had laten afkijken. *Hij gaat je niet slaan*, wat leek te suggereren dat mijn vader indien nodig naar school zou komen om Damian hoogstpersoonlijk een klap te verkopen omdat hij niemand met zijn dochter liet sollen, zelfs achtjarige jongetjes niet.

‘Misschien wel,’ zeg ik om dat beschermende toontje nog een keer te kunnen horen. Een toontje dat me herinnert aan de tijd dat ik vijf, zes, zeven was en ik altijd op zijn schouders mocht zitten.

Hij zegt: ‘Nee, hoor.’

Na het eerste uur vraagt mijn leraar creatief schrijven, meneer Russo, me even te blijven en zegt: ‘Als je echt wilt schrijven, en volgens mij wil je dat, zul je je helemaal moeten blootgeven en ons laten voelen wat jij voelt. Je lijkt altijd iets achter te houden, Claudine.’

Hij zegt ook een aantal positieve dingen, maar wat ik van het gesprek zal onthouden is dat hij denkt dat ik niet kan voelen. Grappig dat slechte dingen je voor altijd bijblijven en goede dingen soms verloren gaan. Als ik zijn lokaal verlaat, houd ik mezelf voor dat hij geen flauw idee heeft wie ik ben of wat ik kan. Hij weet niet dat ik al aan mijn eerste roman ben begonnen en dat ik op een dag een beroemde schrijfster zal zijn, weet niet dat ik mijn moeder al sinds

mijn tiende help bij haar onderzoeksprojecten en dat ik toen ook mijn eerste verhaal schreef. Hij weet niet dat ik mezelf wel degelijk blootgeef.

Als ik onderweg ben naar het derde uur zet Shane Waller, de jongen met wie ik al bijna twee maanden verkering heb, me klem tegen mijn kluisje en zegt: ‘Zal ik je vanavond voor Trents feest komen ophalen?’

Shane ruikt lekker en kan best grappig zijn als hij een beetje zijn best doet, wat – samen met de hormonen die door mijn lijf gieren – de belangrijkste redenen zijn dat ik met hem ben. Ik zeg: ‘Ik rijd met Saz mee. Maar ik zie je daar.’ Wat Shane helemaal prima vindt, aangezien mijn vader er sinds mijn vijftiende om bekendstaat al mijn dates buiten te laten wachten, zelfs midden in de winter, als het hier in Ohio vriest dat het kraakt. Dat doet hij omdat hij ook ooit jong is geweest en weet wat puberjongens denken. En omdat hij wil dat zij weten dat hij precies weet wat ze denken.

Shane zegt: ‘Dan zie ik je daar, schatje.’ En dan, om mezelf en meneer Russo en iedereen op Mary Grove High te bewijzen dat ik echt leef en heus wel kan voelen, doe ik iets wat ik nog nooit heb gedaan: ik kus hem in de gang.

Als we elkaar loslaten buigt hij naar me toe en voel ik zijn adem in mijn oor blazen. ‘Ik kan niet wachten.’ En ik weet dat hij denkt – hoopt – dat we seks gaan hebben. Hij hoopt al twee maanden dat ik eindelijk zal besluiten dat mijn dagen als maagd geteld zijn en ik ‘hem de eer zal geven’. (Zijn woorden, niet de mijne. Blijkbaar werkt mijn maagdelijkheid volgens hem statusverhogend.)

Als ik dit in de pauze aan Saz vertel laat ze een bulderende, maniakale lach horen en gooit ze haar hoofd achterover, waardoor haar donkere haar danst, en heft dan haar waterflesje alsof ze met me wil proosten. ‘Veel succes, Shane!’ Want we weten allebei dat er in Mary Grove, Ohio maar één jongen is met wie ik mijn eerste keer wil beleven, en dat is niet Shane Waller. Hoewel ik mezelf voorhoud dat hij op een dag misschien zo’n extreem grappige opmerking

maakt en ik me zo erg verlies in de geur van zijn nek dat ik van gedachten verander en toch met hem naar bed ga. Dat ik niet geloof dat Shane de ware is, betekent niet dat ik niet wil dat hij de ware is.

Ik spreek een versie hiervan hardop uit. 'Je weet maar nooit. Hij kan heel grappig zijn.'

Saz antwoordt: 'Hij kan een soort van grappig zijn, ja.' Ze verzamelt haar haar – zwaar en steil en de vloek van haar bestaan – boven op haar hoofd en houdt het daar vast. Eens in de zoveel tijd knipt ze het af om het vervolgens weer te laten groeien, waarna ze het weer afknipt en het weer laat groeien.

'Zou het echt zo'n ramp zijn als Shane mijn eerste was?'

Onze vriendin Alannis Vega-Torres ploft neer in de stoel naast me. 'Ja.' Ze graaft een blikje frisdrank en een eiwitreep op uit haar tas en gooit een paar haarelastiekjes naar Saz. 'Maar als je maagdevlies niet scheurt, telt het niet. Ik bloedde de eerste keer als een rund.'

'Onzin,' antwoord ik. 'Maagdevliezen scheuren helemaal niet. Dat is een dikke, vette, domme mythe. Niet iedereen bloedt bij de eerste keer en niet iedereen heeft een maagdevlies, trouwens. Doe eens niet zo heteronormatief. Maagdelijkheid is een onzinnig sociaal concept dat is gecreëerd door het patriarchaat.' Saz houdt haar hand omhoog en ik geef haar een high five. Hoewel ik ervan overtuigd ben dat dit honderd procent waar is, wil ik nog steeds dolgraag seks hebben. En wel nu.

Onze andere vriendin, Mara Choi, laat zich in de stoel tegenover Alannis vallen. Haar trui zit scheef dichtgeknoopt en haar tampons en lipgloss rollen uit haar tas omdat ze – behalve in het bijzijn van haar traditionele Koreaanse oma – in een constante staat van chaos verkeert. Ze verdwijnt onder tafel om haar gevallen spullen weer bij elkaar te zoeken. Vanaf daar zegt ze: 'Grappig weetje: wisten jullie dat je op internet maagdevliezen kunt kopen? Er is een site genaamd de Hymen Shop die beweert dat ze je maagdelijkheid binnen vijf minuten kunnen herstellen.' Ze komt weer omhoog,

pakt haar telefoon en begint meteen te googelen.

‘De fuck?’ Saz rolt met haar ogen naar me, zo van: ‘Die twee, ongelofelijk.’

Ik kijk haar aan met een blik van ‘Echt hè’ terwijl Mara de teksten op de website van de Hymen Shop begint voor te lezen. ‘Hier staat dat ze een rode kleurstof gebruiken die voldoet aan alle medische standaarden en niet te onderscheiden is van mensenbloed. O, en ze zijn de “allereerste en meest betrouwbare speler op de nepmaagdenvliezenmarkt”.’

Saz zegt: ‘Je zult er maar om bekendstaan.’

Alannis antwoordt: ‘Dat is nog niets. Ik heb gelezen dat meisjes in China zeventien dollar betalen om hun maagdenvlies operatief te laten herstellen.’

Ik stop met eten omdat het idee dat je geld kunt vragen voor iemands maagdelijkheid zelfs voor iemand die zo geobsedeerd is door seks als ik op z’n zachtst gezegd idioot is. Ik zeg: ‘Dat hele concept is zo achterhaald. Alsof penis-in-vaginaseks het enige is wat ertoe doet. Zo’n twintig procent van de Amerikanen beschouwt zichzelf niet als hetero, dus waarom zijn we nog steeds zo geobsedeerd met de eerste keer dat een vrouw seks heeft met een man? En waarom is de maagdelijkheid van een meisje überhaupt zo’n ding? Over hetero-jongens die voor het eerst seks hebben wordt lang niet zo’n heisa gemaakt. Een jongen wordt gewoon gehighfived en gefeliciteerd met de opmerking “Nu ben je een echte man”. Jongens gaan niet handenwringend op zoek naar websites met nepmaagdenvliezen.’

Saz snuift. Ik ben op dreef.

‘En dan nog iets. Hebben jullie weleens stilgestaan bij de manier waarop er over maagdelijkheid wordt gepraat? Alsof het van anderen is? Je “verliest” het aan iemand en dan is het opeens van hen. Alsof het iets is wat we weggeven, iets waar we zelf niets over te zeggen hebben. Ze heeft zich laten ontmaagden. Ze heeft zich aan hem gegeven. Ze is haar maagdelijkheid kwijt. Ze is voor de eerste keer geschaakt...’

‘Geschaakt?’ Mara staart me over haar telefoon aan. ‘Wie zegt dat nou weer?’

‘Een maagd.’ Alannis trekt haar perfect geëpileerde wenkbrauwen naar me op. Alannis Gyalene Catalina Vega-Torres heeft al seks sinds de derde klas.

‘Waarom hebben jullie het altijd op mij gemunt?’ Ik wuif nadrukkelijk naar Saz, mijn kuise handlanger. Toen we tien waren hebben Saz en ik elkaar beloofd alle mijlpalen in ons leven, inclusief verliefd worden en onze eerste echte relatie – en dus onze eerste keer seks – samen te vieren, zodat geen van ons tweeën zou achterblijven. Dat was onze manier om ervoor te zorgen dat we elkaar altijd op de eerste plaats zouden zetten en er niemand tussen ons in zou komen. Alannis geeft me een klopje op mijn arm, alsof ik een sneue, verwarde kleuter ben.

Mara is weer verdiept in haar telefoon. ‘Voor slechts dertig dollar “draaien we de tijd voor je terug en is het gegarandeerd weer pret in bed!”’ Dat is de druppel. We barsten allemaal in lachen uit.

Saz zingt: ‘Op meer pret in bed!’ We proosten met onze blikjes en flesjes.

Maar als we Kristin McNish door de kantine zien lopen met opgeheven kin en een onmiskenbaar babybuikje, een perfect getimede voorlichtingscampagne, zijn we de nepmaagdevliezen en maagdelijkheid op slag vergeten.

Thuis spit ik de vuile was door, maar het Nirvana-shirt is nog altijd nergens te bekennen. Op de vloer van mijn kamer vind ik een zwarte mini-jurk en uiteindelijk neem ik genoeg met mijn vaders Ramones-shirt, dat ik eroverheen aantrek. Mijn moeder en ik bestellen avondeten bij Pizza King, want mijn vader heeft een of andere werkbijeenkomst en hij is de kok van ons gezin. Zijn specialiteit zijn uitgebreide diners met bijpassende muziek en wijn. Saz blijft altijd dolgraag eten omdat het avondeten bij ons bijna altijd een bijzondere gebeurtenis is, maar ik eet het liefst bij haar. De Bakshi’s

eten aan een bar in de keuken of voor de televisie – afhaalmaaltijden, fastfood of instantmacaroni met kaas, het beste voedsel ooit, dat ik thuis alleen krijg als ik het zelf klaarmaak. Mijn vader weigert iets te koken waar oranje poeder doorheen moet.

Als ik de deur opendoe voor de bezorger die Saz Gemene Jake noemt, ook al heet hij Matthew en is hij helemaal niet gemeen, zeg ik zo verleidelijk mogelijk: ‘Hé, hallo.’

Hij zegt: ‘De ginger ale was op, dus ik heb Sprite voor je meegenomen.’

Later die avond lig ik op de hooizolder van Trent Dugan met Shane Waller boven op me en maken mijn zintuigen overuren terwijl ik me verlies in de warmte van zijn huid en de geur van zijn nek. Ik denk: *Misschien is dit het moment. Misschien ga ik het hier verliezen, nu.*

Dat vind ik zo geweldig aan zoenen. De mogelijkheid dat dit het moment zou kunnen zijn. Doof de lichten. Start de muziek. Laat de liefde op ons neerdalen. Niet dat ik nou zo ervaren ben, al helemaal niet in vergelijking met Alannis. Officieel staat de stand op een paar keer aftrekken, drie of vier onsuccesvolle pijpbeurtjes en vijfenhalf orgasme – degene die ik mezelf heb bezorgd niet meegerekend – en heb ik met drie jongens gezoend, onder wie met deze.

Shane is me aan het zoenen en zijn handen zijn overal – *Ja*, denk ik, *daar*. *Dat voelt goed*. We zoenen alleen maar omdat ik dat zo graag wil, want net als veel andere jongens op Mary Grove High vindt Shane al het andere dan zoenen veel interessanter. Zijn uiteindelijk doel is altijd om in mijn onderbroek te komen. Dat weet ik en dat weet hij, en hij is bereid een tijdje met me te zoenen om dat voor elkaar te krijgen. En ik laat hem zijn gang gaan omdat hij er oprecht goed in is en hé, ik houd gewoon van zoenen.

Ondertussen is hij me alleen nog maar aan het betasten, maar het werkt omdat hij me zo overduidelijk wil dat ik mezelf langzamerhand ook een soort van wil.

Ik denk: *Laat hem niet te ver gaan*, zelfs als ik hem help zijn

broek open te ritsen. En dan zijn we weer aan het zoenen, steeds onstuimiger, tot ik half verwacht dat hij mijn tong en mijn mond en mijn hele gezicht zal inademen. En in het heetst van de strijd wil ik hem ook omdat mijn lichaam zich tegen het zijne drukt om nog meer te kunnen voelen. Ik heb het gevoel dat ik tegelijkertijd word overmeesterd en de touwtjes in handen heb. *Waar wacht je nog op?*

Ondanks Shanes tong in mijn oor hoor ik de muziek die buiten wordt gedraaid. Iemand roept iets. Eerst denk ik: *Ja, ga door*, maar dan is zijn tong net iets te nat en geeft hij me alleen nog maar een oorontsteking. Ik wil hem wegduwen en het spuug uit mijn gehoor-gang schudden, maar dan zegt hij: ‘Jezus, je bent zo heet.’

Ik sta niet echt bekend als het hete meisje, dus ik zoen hem nog iets langer. Maar ik blijf maar denken dat we liggen te vozen in een schuur. Eerst dacht ik: *Oké, dit is best sexy* en: *O, kijk mij nou liggen*, maar ik weet niet of ik dat nog geloof. Ik probeer me voor te stellen dat ik me op deze hooizolder door Shane Waller laat ontmaagden, maar in geen van mijn fantasieën over mijn eerste keer vindt die plaats in een schuur.

Als hij een rukje aan mijn ondergoed geeft, verdwijnen mijn gedachten. Ik denk nu alleen nog maar aan Shane en mij, naakt boven op een heleboel hooi dat als scherpe potloodjes in mijn vel prikt. Grappig genoeg had ik het stro tot nu toe nog niet opgemerkt omdat ik volkomen in beslag genomen werd door het gevoel van mijn huid tegen die van Shane en het vuurwerk dat wordt veroorzaakt door het contact tussen al onze lichaamsdelen en de hooizolder in brand dreigt te zetten. Dit is niet de eerste keer dat ik bijna naakt ben in het bijzijn van Shane Waller, maar dit is wel de eerste keer dat ik daarbij in een schuur lig. Ik voel me dronken, hoewel ik dat niet ben, en ergens ver weg ben ik bang dat als ik onder deze omstandigheden – scherp, prikkend stro, dronken klasgenoten die buiten staan te schreeuwen – opgewonden kan raken, ik op de uni vast met veel te veel jongens naar bed zal gaan. Want flikflooiën is gewoon leuk, zelfs als je niet verliefd bent. Soms is het gewoon zijn

mond of zijn het zijn ogen of zijn handen of is het alles bij elkaar. Soms is dat genoeg.

Als Shanes handen langzaam naar beneden glijden trekt het nadenkende, verantwoordelijke deel van me – het deel dat zichzelf bewaart voor een jongen genaamd Wyatt Jones – zich mentaal terug in het hooi, ook al gaat mijn lichamelijke deel gewoon door. Ik probeer mezelf weer in hem te verliezen, maar het enige wat ik voel zijn een miljoen stropotloden die in mijn rug prikken en het vuurwerk dat langzaam uitdooft tot er alleen nog rook en een vage brandlucht van over is.

Opeens duwt er iets hard en vochtigs tegen mijn bovenbeen en schuif ik een stukje opzij zodat hij hem er niet in kan schuiven.

‘Claude...’

Zijn stem klinkt wazig, ongefocust, en mijn naam klinkt als ‘Kloot’, wat ik haat. Heel even voel ik me schuldig, want ik ben nooit van plan geweest echt seks met hem te hebben. Uiteindelijk komt hij altijd klaar in de lucht, in zijn shirt, op zichzelf of tegen mijn been.

Volgens Saz is mijn maagdelijke status een vorm van veiligheid, zoals Rapunzel haar toren had. Zij zegt dat ik mijn haar net ver genoeg laat zakken om het te zien schitteren in de zon en de arme sukkel die op de grond staat te wachten te verblinden, waarna ik het snel weer buiten zijn bereik trek. En misschien geeft het me inderdaad een veilig gevoel: niet alleen omdat ik het bewaar voor Wyatt Jones, maar omdat ik een veilig leven heb en Saz en ik beste vriendinnen zijn en ik mijn ouders aardig vind en ik niemand iets te bewijzen heb. Het is mijn lichaam en ik mag doen wat ik wil.

Shane staart me aan en zijn ogen draaien weg, zijn ademhaling versnelt en hij rijdt als een hondje tegen mijn been. Het streepje maanlicht dat door een kier in de deur valt verlicht een deel van zijn gezicht. Dat moet ik hem nageven: hij is best knap en hij ruikt lekker. En om de een of andere reden lijkt hij me leuk te vinden. Hij denkt dat ik hier nog helemaal in opga. Ik heb nog niet gezegd

dat hij moet ophouden, heb hem nog niet weggeduwd. Tot hij iets te ver van mijn been dwaalt en ik zeg: ‘Rustig aan, cowboy.’

Of hij gaat zijn vrienden straks vertellen dat ik hem heb lopen opgeilen, of hij gaat zeggen dat we het hebben gedaan. Ik wilde dat ik hem kon uitleggen dat dit niet om opgeilen of om seks gaat, maar om de mogelijkheid. Om het bijna. Om het *Misschien vandaag*, het *Misschien is hij de ware*. Ik wil hem vertellen: ‘Een paar minuten lang maak ik je groter dan je bent en ben ik groter dan ik ben en zijn we samen groter dan deze schuur omdat we bestaan uit talloze mogelijkheden, uit een soort bijna-heid, een soort misschien.’

Maar jongens zoals Shane valt niet uit te leggen wat iets als ‘bijna-heid’ betekent, dus ik wurm mijn onderlijf onder hem vandaan en op dat moment kreunt hij en explodeert. Over de binnenkant van mijn hele bovenbeen. En op dat moment flip ik een beetje, want ik kan zweren dat ik iets in me voel druipen, dus ik rol me om en duw hem weg.

Hij kreunt opnieuw en laat zich achterover in het hooi vallen. Ik veeg mezelf schoon met zijn t-shirt, rol mijn jurk naar beneden en strijk hem glad. Ik kan al horen wat ik tegen Saz ga zeggen, de grappige draai die ik hier speciaal voor haar aan zal geven: ‘In tegenstelling tot veel van onze klasgenoten hier op het platteland ben ik blijkbaar gewoon niet gemaakt voor schuurseks.’

Ik ga staan en om iets te zeggen te hebben zeg ik: ‘Wist je dat de Duitsers een apart woord hebben voor een mannelijke maagd? Die heet een *Jüngling*. Dat klinkt alsof het precies het tegenovergestelde betekent, vind je ook niet?’ Ik ben een wandelende encyclopedie van maagdenweetjes, al helemaal in ongemakkelijke situaties waarin ik niet weet wat ik anders moet zeggen.

Vanuit het hooi zegt Shane: ‘Jij bent net een set dozen, wist je dat? Telkens als ik er eentje openmaak, blijkt er een nieuwe in te zitten. Je bent verdomme een doos in een doos in een doos en ik denk niet dat iemand ze ooit allemaal openkrijgt.’ Hij staat op en trekt zijn spijkerbroek en zijn natte, gekreukte t-shirt aan.

Hij staart naar de vlek en ik zeg: ‘Sorry.’

‘Fuck, dit is mijn Snoop Dogg-shirt. Jezus, Claude.’ Kloot.

Ik zeg: ‘Volgens mij kunnen we beter vrienden zijn.’ Ik besta liever uit te veel dozen dan uit te weinig.

Hij antwoordt: ‘Je meent het,’ en vertrekt.

Saz zit aan een oude, verweerd uitzierende picknicktafel te praten met een groepje mensen, onder wie Alannis en Mara, maar ook Yvonne Britain-Muir, muzikant en gamer, en het meisje dat al drie jaar Yvonne's vriendin is, Leah Basco. De afgelopen paar weken hebben Saz en ik elk mogelijk scenario uitgedacht waarin Yvonne Leah dumpst en Saz de eeuwige liefde verklaart. Of in elk geval met haar naar bed wil.

Een van de jongens laat een joint rondgaan en een ander vertelt een lang verhaal over het studentenfeest waar hij vorige week was. Leah steekt een hand uit naar Yvonne – die lijkleek is in het maanlicht en blond haar met blauwe punten heeft – en samen vertrekken ze naar de schuur van verderf terwijl Saz hen nastaart alsof ze net haar hond hebben aangereden.

Ik zeg tegen haar: ‘Wil je weg?’ Al is het nog niet eens elf uur.

‘Meer dan ik ooit iets heb gewild.’

Ik sla mijn arm om haar heen en we lopen over het grasveld naar het huis en de lange met grind bedekte oprit waar de auto staat. Onder het lopen zing ik voor Saz het opvolgkiedje dat we hebben verzonnen toen we tien waren: ‘Roomijs, roomijs, te koud om te eten, voor je het weet ben je haar weer vergeten.’

Er loopt iemand op ons af en Saz port me in mijn ribben en zegt: ‘Hou op, idioot, voordat iemand je hoort,’ waardoor ik alleen maar harder ga zingen. Als de figuur het maanlicht in stapt is het uiteraard Wyatt Jones. In één klap ben ik Saz en Yvonne en Shane en dozen en alles wat er verder is gebeurd vergeten.

Wyatt vertrekt binnenkort naar de andere kant van het land, naar de andere kant van de wereld, naar Californië en meisjes met lang,

dansend haar en zomerjurkjes. Een feit waardoor hij opeens langer en anders lijkt dan de rest. Saz en ik zouden ook naar Californië gaan, waar ik hem zou vinden en zou leren kennen, twee onbekenden op onbekend terrein, in eerste instantie slechts verbonden door hun trieste wortels in het Midden-Westen, die langzaam uitgroeien tot twee wereldwijze volwassenen die ontdekken dat ze voor elkaar bestemd zijn.

Als Wyatt mijn blik vangt veranderen mijn botten in pudding. Er gaan geruchten dat hij me leuk vindt. Dat hij me wilde meevragen naar het gala, maar uiteindelijk niet durfde. Dat hij twee maanden geleden met drie vrienden mijn huis heeft bekogeld met wc-papier omdat hij me om de een of andere reden bijzonder vindt. Uiteindelijk werden ze gestoord door mijn vader de marathonloper, die te vóét door de wijk achter hen aan is gegaan. Ik verbreek ons oogcontact en staar naar mijn eigen voeten omdat ik me daar nog steeds kapot voor schaam.

‘Hé,’ zegt hij.

‘Hé,’ antwoord ik.

Ik dwing mezelf weer naar hem te kijken. Donkerbruine ogen, lichtbruine huid, brede schouders, glimlachende mond. Hoewel mijn lippen nog steeds kloppen van al dat gezoen waar ik pas een paar minuten geleden mee ben gestopt, wil ik zijn handen op mijn lichaam voelen.

‘Ga je weg?’

‘Ja.’

‘Jammer.’ Op zijn gezicht verschijnt een echte lach die even verblindend is als de zon en alles behalve ons tweeën laat vervagen. Hij heeft een zwarte vader en een witte moeder, maar zij is overleden toen hij nog maar een baby was. Hij kan haar zich niet herinneren, al zegt hij altijd dat hij haar glimlach heeft.

Als hij nog iets zegt wordt hij overstemd door muziek en gelach en iemand die iets schreeuwt. Als we ons tegelijkertijd omdraaien blijkt het Kayla Rosenthal te zijn, die altijd schreeuwt op feestjes.

Ze staat op een picknicktafel en zwaait met haar drankje alsof ze een menselijke sprinklerinstallatie is.

Hij knikt in haar richting. 'En dan te bedenken dat zij een beurs voor Notre Dame heeft gekregen.' Ik lach net iets te hard. 'Ben je hier samen met Waller?' vraagt hij.

'Nee, al loopt die wel ergens rond.' Ik wuif achteloos met mijn hand en hoop dat deze zeven woorden hem alles vertellen wat hij moet weten: *Het kan me niet schelen waar Shane uithangt omdat hij niets voor me betekent. Jij bent het, Wyatt. Jij bent het altijd al geweest.*

Hij knikt opnieuw, alsof hij daar even over nadenkt. 'Hé, gefeliciteerd met het op een na hoogste cijfergemiddelde van ons jaar.'

'Dank je.'

'Betekent dat dat je een van de toespraken houdt tijdens de diploma-uitreiking?'

'De korte, maar inderdaad.' Jasmine Ramundo heeft tien minuten, ik maar vijf.

'Ik ben benieuwd wat je gaat zeggen.' Hij grijnst en doet dan iets waardoor mijn maag altijd een salto maakt: hij kijkt peinzend naar de grond alsof daar iets diepzinnigs en belangrijks ligt. Zijn blik zoekt opnieuw de mijne. 'Blijf je deze zomer hier?'

'Ja.'

'Ik ook.'

Als we elkaar aanstaren voel ik mijn gezicht steeds warmer worden en kan ik alleen maar denken: *Ik wil dat jij mijn eerste bent, Wyatt Jones. Als je me nu zou vragen mee te gaan naar die schuur zou ik het op een rennen zetten en naakt zijn voordat ik bij de deur was.*

Hij kucht. Kijkt weg. Kijkt op. Glimlacht. 'Dan zie ik je vast nog wel.'

'Ja, vast.'

Hij loopt langs me heen en opeens ben ik weer op een doodnormaal feest met doodnormale mensen, ben ik zelf weer doodnormaal.

'We kunnen blijven.'

Ik draai me om en knipper met mijn ogen naar Saz. *Waar kom jij opeens vandaan?* Ik wil dolgraag blijven, maar niet als ze zo kijkt. ‘Ik dacht het niet.’ Vrienden komen op de eerste plaats. Altijd. We lopen naar de auto en ik stop niet meer met zingen.

Ongeveer een uur later lig ik in bed aan Wyatt Jones te denken. Aan alle stoute dingen waarvan ik wil dat hij die met me doet. Mijn kamer is donker, op het maanlicht na, dat alles laat gloeien.

Als ik mijn ogen sluit ben ik nog steeds mezelf, liggend onder een geel dekbedovertrek met madeliefjes, gekleed in de donkerblauwe pyjamashort en -top die ik dit jaar voor mijn verjaardag heb gekregen en omringd door boeken omdat ik het al sinds mijn zesde heerlijk vind om me daaronder te begraven.

Dus ik ben mezelf, maar op dit moment ben ik mezelf met Wyatt Jones boven op me. Wyatt Jones, met zijn voetballersbenen en zijn zwimmerschouders en haar dat naar chloor en zonlicht ruikt. Wyatt Jones, met ogen die branden op je huid als hij ze op je richt. Hij is boven me. Onder me. Zijn huid tegen de mijne. Mijn mond op de zijne.

Mijn lichaam voelt warm tegen het dekbed en mijn hand is waar ik de zijne zou willen. Ik schop de boeken opzij, die met een klap op de grond vallen. Mijn neus begint te jeuken en ik krab eraan. Een haar kietelt op mijn voorhoofd en ik blaas hem weg. Allemachtig.

Haal adem.

Concentreer je.

Wyatt.

Wyatt.

En daar is hij weer, in volle, naakte glorie.

Wyatt.

Na een minuut lijken er duizend naaldjes in mijn huid te prikken.

Hij vraagt: ‘Weet je het zeker?’

Wyatt Jones mag dan wel razendknap zijn, iedereen weet dat

hij ontzettend verlegen is. Als hij praat, spreekt hij met een zachte, raspende stem die een grote bedachtzaamheid doet vermoeden. In mijn hoofd heb ik een complete wereld voor hem bedacht, eentje waarin hij lief en empathisch en gevoelig is, maar tegelijkertijd sterk genoeg om een meisje – mij in het bijzonder – op te tillen en haar op bed te gooien.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Já.’

‘Jij bent het, Claude. Jij bent het altijd al geweest.’

Het prikkende gevoel verspreidt zich door mijn lichaam en Wyatt transformeert in de jongen die ik ooit in een vliegtuig zag en me recht aankeek toen hij door het gangpad liep. Opeens ben ik in dat vliegtuig, gekleed als stewardess – een chique, zo een die op intercontinentale vluchten werkt. Rode lippenstift, rood uniform. Of donkerblauw, dat past beter bij mijn clownshaar. Ik volg hem naar de wc en hij trekt me mee het hokje in, doet de deur op slot en tilt me met zijn grote, sterke handen op dat plateautje met een wasbak erin en ik sla mijn benen om hem heen.

Als hij me zoent en zijn handen in mijn haar begraaft verandert hij in Gemene Jake, de bezorger. We zitten in zijn oude Trans Am, die naar pizza en sigaretten ruikt, maar dat kan me niets schelen want we rukken elkaar de kleren van het lijf en opeens vloeit hij over in Mr. Darcy.

Nee. In Mr. Rochester. Alleen ben ik niet Jane Eyre maar mezelf in een of andere paardrijoutfit en zoent hij me bij kaarslicht. We liggen voor een open haard en opeens verschijnt er een berenvel, al weet ik niet precies waarom. Ligt dat daar in het boek ook? Ik staar naar de beer en de beer staart terug alsof hij ‘Jij moordenaar’ wil zeggen en dat is zo deprimerend dat ik het kleed laat verdwijnen, dus nu liggen we op de grond, Rochester en ik, en het is ijskoud omdat Thornfield Hall natuurlijk een kasteel op het Engelse platteland is. Mr. Rochester haalt een deken tevoorschijn, maar het is al te laat: ik stuur hem weg.

En nu is het opnieuw Wyatt, die op me af komt slenteren alsof

ik hem op school tegenkom in de gang en als hij me aankijkt is zijn blik zo intens en serieus dat ik weet dat dit het moment is. Dan zitten we opeens op zijn kamer terwijl zijn ouders niet thuis zijn en gaat alles zo langzaam dat ik mijn eigen ademhaling kan horen, oppervlakkig en snel, en kan ik ook bijna zijn ademhaling horen als hij me aankijkt en ik alles – hij, mij, ons – weerspiegeld zie in zijn ogen.

Hij zegt: ‘Claude.’

Claudine?

‘Claudine.’

En dan kan ik hem voelen. Helemaal. En maak ik me geen zorgen meer of ik ergens te klein of te groot ben omdat hij niet eens hoeft te zeggen dat hij me mooi vindt. Dat vertelt hij me al zonder woorden.

Wyatt en ik, intiemer dan ik ooit met iemand ben geweest, ik heb mezelf om hem heen gewikkeld, ga helemaal in hem op, en opeens fluister ik ‘Ja!’ en komt mijn hele lichaam los van het bed. Het lanceert zichzelf en blijft zweven in de lucht terwijl er vuurwerk in alle kleuren van de regenboog ontploft. Ik ben een explosie van kleur en hitte en het licht wervelt door mijn kamer. Een miljoen vuurvliegjes van licht tollend en fonkelen om me heen, ondersteunen me.

Ik wil hier voor altijd blijven, omringd door deze flikkerende storm van lichtjes. Ik wil dat het voor altijd zo blijft, maar langzaam beginnen de vuurvliegjes te dimmen, te doven. Ik probeer ze te vangen, ze bij me te houden, maar ik voel mezelf heel, heel voorzichtig weer naar het bed zweven.

Uiteindelijk slokt het bed me op, van top tot teen, en wordt mijn lichaam slap en roerloos.

Als ik mijn ogen open is de maan de enige lichtbron. Mijn lichaam is zwaar, loodzwaar, en ik voel mezelf verdwijnen in het madeliefjesdekbed en bedenk dat ik beter had moeten leren voor de les van meneer Callum en dat ik mijn linkersneaker nog steeds niet heb gevonden en dat ik maandag niet moet vergeten Alannis’ groene trui mee te nemen. En dan dwalen mijn gedachten af naar

Shane en de schuur en mijn kletsnatte bovenbeen: wat nou als iets daarvan in mij is gekomen en ik zwanger raak en een baby moet krijgen en met Shane Waller moet trouwen en de rest van mijn leven in Ohio moet blijven wonen?

Het laatste waaraan ik denk voordat ik in slaap val, onder het madeliefjesdekbed, in mijn donkerblauwe pyjama, is Wyatt die 'Dan zie ik je vast nog wel' zegt, wat van alles kan betekenen omdat de wereld vanaf vandaag voor me openligt.